

10/2016

XB-10

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

ZAHRANIČNÍ POVÍDKY

Alyssa Wongová

Hladové dcery lačných matek

Thomas Ligotti

Červená věž

Caitlín R. Kiernanová

Rudá jako nach

ČESKÉ POVÍDKY

Lukáš Hrdlička

Virtuální řepa

Vladimír Zábrodský

To nejlepší pro Sandru

Radoslav Kaláš

Batarochoi

PUBLICISTIKA

Orrin Grey

Ale je to strašidelné?

Julie Nováková

Život, jak ho (ne)známe:

Divoký zrod astrobiologie

Jason Sanford

Znepokojení Lovecraftem

Tomáš Miklica

Stephen King a Dollar Babies:

Filmové děti krále hororu

Laird Barron

Halíme kouřem
záři severu

HOROR

Cena: 95 Kč – 4, eura

9 771804 660004

S.R.O.

Levně, rychle a kvalitně bez zbytečných časových nároků Vám poradíme se zavedením a zajistíme/udržíme certifikaci nejen následujících systémů jakosti :

Řízení kvality	dle ISO 9001
Enviromentální management	dle ISO 14001
Management BOZP	dle BS OHSAS 18001
Ochrana Informací ISMS	dle ISO 27001

*** * ***

Při certifikaci dlouhodobě spolupracujeme s United Registrar of Systems Czech, s.r.o., která je pod akreditací UKAS (United Kingdom Accreditation Service), což je garancí nezávislosti a odborné kompetence auditorů.

*** * ***

Pro naše klienty jsme schopni zajistit i provádění nezávislé revizní a inspekční činnosti, sledování měnící se legislativy (zejména ad OHSAS 18001 a ISO 14001) a zajištění rizik hospodářských a podnikatelských rizik.

*** * ***

**Předplatitelé časopisu XB - 1 mají automatickou slevu 10 % na služby QSJ s.r.o.
po celý rok 2016**

WWW.QSJ.CZ

XB1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Alyssa Wongová: Hladové dcery lačných matek	3
Laird Barron: Halíme kouřem záři severu	9
Thomas Ligotti: Červená věž	22
Caitlín R. Kiernanová: Rudá jako nach	26

Domácí SF

Lukáš Hrdlička: Virtuální řepa	32
Vladimír Zábrodský: To nejlepší pro Sandru	45
Radoslav Kalaš: Batarochoi	53

Publicistika

Orrin Grey: Ale je to strašidelné?	63
Julie Nováková: Život, jak ho (ne)známe: Divoký zrod...	64
Jason Sanford: Znepokojení Lovecraftem	67
Tomáš Miklica: Stephen King a Dollar Babies...	68

Fantastická věda

Nejstarší obratlovec? Žralok!; Záhadný předek Austrálců; Antibiotikum z nosu; Geneticky modifikovaní komáři pomáhají; Hory na Venuši míchají s mračky	66
---	----

Filmfaroniáda

Filmové premiéry; Sebevražedný oddíl: Můj kamarád drak; StarTrek: Do neznáma; Smrtelné historky; <i>Klapka!</i>	71
--	----

Vivisektor

Čtenáři čtenářům; Kristina Hlaváčková: Artefakt; Matthew Mather: Kyberbouře; Scarling Alice: Lacrimosa - Rekviem pro Saschu; J. Redwine: Stínová královna. Havraní říše I; John Boyne: V tomto domě straší; Garth Stein: Záblesk světla; Laura Barnett: A co kdyby to bylo jinak?; Sebevražedný oddíl: Kopanec do zubů; <i>Nové knihy</i>	75
---	----

Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Časopis XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

tmv a. s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a. s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 10. 2016

© Casopis XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Les Edwards

Přiliv temných sil

Z žehrání na stav hororu na českém trhu se v poslední době stala mantra. Na druhou stranu se v uplynulých několika letech situace neustále zlepšuje a každý rok přibývá několik hororových titulů navíc. Dokonce i zasnění romantičtí upíři už si pomalu sbalili kufry a přestali otravovat velectěná viktoriánská hrabata vyražející na lov z útroby rodinné hrobky. K světu se má český horor, i když se prozatím pohybuje především v mezích amatérských či poloprofesionálních publikací (i ty se vyplácí sledovat). Nemusí tomu však být navždy, jak dokázal Pavel Renčín románem *Vězněná*, jenž se i díky inspiraci skutečnými událostmi stal literárním hitem přesahujícím žánr a jako třešničku si vysloužil Cenu Akademie SFFH. Argo na to konto připravuje české vydání *Strachu* slovenského bestselleristy Jozefa Kariky a nelze se než těšit na odvážlivce, kteří budou kráčet v těchto slépějích do budoucna.

Ani překladová tvorba už dávno není jen Stephen King, popřípadě Clive Barker, Dan Simmons či Dean R. Koontz. Objevují se díla nových tváří v čele se synátorem Joem Hillem, jemuž letos česky vychází horká novinka *Ohnivý muž*. Poměrně čerstvě vykopanou hrůzností je i *Hlava plná přízraků* od Paula Tremblayho a z letos vydaných chufovek můžeme doporučit kupříkladu duchařinu *V tomto domě straší* od Johna Boyna či na zajímavém motivu založený román *V pasti* od Joshe Malermana. Do budoucna se chystá zajímavý *Hex* nizozemského autora Thomase Olde Heuvelta či antologie *In Sunlight or in Shadow* inspirovaná malířskou tvorbou Edwarda Hoppera a mohli bychom pokračovat, nemluvě o edicích věnujících se dávné hrůzostrašné klasice či pokračovatelům díla H. P. Lovecrafta. Ještě pořád chcete mluvit o naprostém přehlížení hororu?

I kdyby, pak malou oázu mrazivých zážitků snad může nabídnout tradiční hororové číslo našeho časopisu. V minulosti jsme otiskli povídky Ramseyho Campbella, Roberta Aickmana, Grahama Mastertona, Joa R. Lansdala, Lucy Snyderové či Garyho Braunbecka, autorů, kteří patří ke světové špičce. Letos v tomto trendu pokračujeme s povídkami Caitlín R. Kiernanové, Thomase Ligottiho či Lairda Barrona. Všechno to jsou v rámci hororu jména natolik zvůcná, až se nám z toho trochu točí hlava a doufáme, že i vám se tento pravidelný přiliv temných sil zalíbil, nemluvě o tom, že jsme ani nestačili v předchozím soupisu zmínit hned dvě chystané Barronovy povídkové sbírky. Přátelé hororu, to vše je přece důvod k oslavě, co říkáte?

Martin Šust

CENY BRAMA STOKERA

Asociace autorů hororu (HWA) oznámila vítěze letošních Cen Brama Stokera již v květnu, ovšem my jsme si jejich soupis nechali až na říjnový hororový speciál:

Román:

- Paul Tremblay: **A Head Full of Ghosts**

Debutový román:

- Nicole Cushingová: **Mr. Suicide**

Román pro mládež:

- John Dixon: **Devil's Pocket**

Dlouhá povídka:

- Mercedes M. Yardleyová: „Little Dead Red“

Krátká povídka:

- John Palisano: „Happy Joe's Rest Stop“

Sbírka:

- Lucy A. Snyderová: **While the Black Stars Burn**

Antologie:

- Michael Bailey sest. **The Library of the Dead**

Mimo beletrii:

- Stephen Jones: **The Art of Horror**
Za celoživotní zásluhy:

- Alan Moore & George A. Romero

DALŠÍ LITERÁRNÍ OCENĚNÍ

V poslední době se udílelo hned několik důležitých literárních ocenění. Začneme Cenou Arthura C. Clarka, kterou letos získal u nás dobře známý Adrian Tchaikovsky se svým prvním vědecko-fantastickým románem **Children of Time**. Udělena byla i Pamětní cena Johna W. Campbella, kterou letos obdržela Eleanor Lermanová, autorka známá spíše svou nežánrovou poezií, za svůj rovněž první SF román **Radiomen**. Pamětní cenu Theodora Sturgeona si letos vysloužila Kelly Linková za povídku „The Game of Smash and Recovery“. Zcela novým oceněním je Pamětní cena Eugie Fosterové, založená na počest nedávno zesnulé, mladé a talentované spisovatelky. Vůbec první ocenění nesoucí toto jméno získala Catherynne M. Valenteová za povídku „The Long Goodnight of Violet Wild“.

CONY

Fan City

20.10.2016 – 23.10.2016

Velký festival popkultury s pestrout zábavou pro hráče, fanoušky, geeky... Hry na konzolách a počítačích, deskové a karetní, hry miniatur, RPG... Sci-fi, věda a technologie; horor, fantasy, mýty a historie; anime, comics... Hraní a turnaje; seriály a filmy; přednášky, besedy, workshopy, soutěže... <https://www.facebook.com/events/1686240751590543>
Hotel Fantazie Riegrova 6 Chotěboř FF
info@festivalfantazie.cz

DESKOHRANÍ

22. 10. 2016 – 30. 10. 2016

Deskohraní je festival plný deskových a karetních her, předváděček, turnajů, volného hraní a jiných atrakcí. Je určen všem hravým lidem z celého světa, malým i velkým, expertům i amatérům. Připravujeme program pro děti i dospělé, pro hráče i veřejnost, nabízíme mistrovské turnaje i začátečnické soutěže.

<https://www.facebook.com/desko-hrani/>

TYRŠŮV DŮM Újezd 450/40 Praha
deskohrani.info@deskohrani.cz

Kozmodróm 2016

22. 10. 2016

Jednodňový con pre priaznivcov vedy, vedeckej fantastiky a popkultúry, Aktuálny ôsmy ročník sa bude niesť v duchu hesla "Do nekonečna a ešte ďalej" a oslávi aktuálne výročia fenomenov Star Trek, či Star Gate. Tešíť sa môžete na tradičný galavečer a koláče v cene lístka.

Bratislava

elendilka@gmail.com

Replicon

5.11.2016 – 6.11.2016

Jako každý rok chystáme i letos radu novinek a inovací, o kterých vás budeme průběžně informovat. Proto sledujte naše webové stránky i zde facebook, kam budeme o novinkách průběžně psát.

Od nynějška tedy přijímáme přihlášky prodejců, přednášejících i lektorů. Budeme se těšit na spolupráci a na vás všechny.

<https://www.facebook.com/RepliconCz/?fref=nf>

Praha

replicon.info@replicon.cz

Alyssa Wongová

Hladové dcery lačných matek (HUNGRY DAUGHTERS OF STARVING MOTHERS)

Zatímco mladík, se kterým jsem si dala rande – Harvey? Harvard? – opěvuje svou almu mater a střechu bytu na Manhattanu, ukousnu ždíbec předražené kapusty a sleduju, jak mu nad hlavou víří odporné myšlenky. I když je docela pohledný, je obtížné věnovat mu pozornost, když mi kruží v břiše a jsem celá jako na jehlách. Nezdá se být o moc starší než já, ale jeho myšlenky pokryté ostny a stonožčími končetinami se lesknou, plné prastaré zášti, a čpí suverénem z Ivy League, který si myslí, že mu patří celý svět.

„Z mého bytu je fantastický výhled na město,“ říká právě a jeho myšlenky kloužou jedna přes druhou jako tmaví štětinatí hadi, tlustí jako Harveyho zápěstí obemknuté rolexkami. „U západní zdi jsem si zrovna naistaloval jacuzzi, takže když se vrátím z posilovny, můžu sledovat západ slunce a relaxovat.“

Přikývnu a jen zpola poslouchám slova, která se mu linou z pusy. Víc mě zajímají ta, která myšlenky nad ním cedí skrz zatáté zuby.

Má perfektní kozy. Jenom čekají, až je zmáčknu. Miluju pevný kozy.

Ošukám tu děvku tak drsně, že do smrti nebude chodit rovně.

Hnus. „To zní skvěle,“ odpovím. Upiju šampaňské a podívám se na něj zpod falešných řas. Jen doufám, že pod ubrusem neprosvítá ztemnělá obrazovka mého iPhoneu. Tenhle týpek mě nudí k smrti a už jsem zpátky na Tinderu, kde procházím případné objekty zájmu, které bych příští týden vytáhla na večeři.

Je do mě celá udělaná. Koncem večera o to bude škemrat.

Nemůžu se dočkat, až ji rozříznu.

Prudce zvednu oči. „Promiň, co jsi říkal?“ zeptám se.

Harvey zamrká. „Řekl jsem, že Argentina je nádherná země.“

Hezká čubička. Bude vypadat moc hezky, rozkuchaná všude podlaze.

„Správně,“ já na to. „Jasně.“ Krev mi tepe v hlavě tak divoce, že se musím zdát, že jsem rudá jako rak.

Jsem tak vzrušená, že se mi skoro zvedá.

To jsme dva, pomyslím si, vypnu iPhone a věnuju Harveymu svůj nejhezčí úsměv.

Číšník přistoupí s další láhví šampaňského a nabídkou dezertů vypálenou na dřevěné destičce, já na něj však mávnu, že může jít. „Večeře byla příjemná,“ pošeptám Harveymu, nakloním se k němu a políbím ho na tvář, „ale mám chuť na jiný zákusek.“

Ááá, rozplývají se jeho odporné myšlenky a uvelebí se mu jako jemně zčeřená vlna na ramenou. *Odvezu ji domů a rozpáru ji celou odshora až dolů. Jako zasraný ovocný koláč.*

Takhle já ovocné koláče obvykle nejím, ovšem kdo jsem, abych ho soudila? Koneckonců, dezert jsem odmítla.

Když zaplatí účet, nedokáže se na mě přestat usmívat. Stejně jako odporné myšlenky, které mu syčí a pochechtávají se za uchem.

„Co že jsi tak šťastný?“ zeptám se ho upejpavě.

„Jen jsem nadšený, že s tebou strávím zbytek večera,“ odpoví.

* * *

Ten zmrz má vlastní parkovací místo! Takže žádný taxík. Do konce přijel v tesle. Kožená sedadla voní sladce a po másle, když vklouznu do auta a uvelebím se v něm. Puch Harveyho myšlenek poskvrnil vzduch. Už jen to stačí, aby se mi zatočila hlava. Divže nezačnu vrnět. Jak tak poklidně míříme na okraj města k jeho nóbl bytu, požádám Harveyho, aby na chvilku zastavil poblíž Queensboro Bridge.

Ve tváři se mu mihne podráždění, ale zaparkuje teslu mimo hlavní silnici. Vrhnu se do zapadlé uličky, na čtyřpalcových podpatcích překloupám po prázdných plechovkách a odhozených špačcích od cigaret a přitom za sebou zanechávám cestičku zvratků, šampaňského a kapusty, až k popelnici přistrčené ke zdi činžáku.

„Jsi v pořádku?“ zavolá Harvey.

„V pohodě,“ zamumlám zmoženě. Jediný zvědavce neotevře nad námi okno.

Harveyho kroky se nesou uličkou. Vystoupil z auta a míří ke mně, jako bych byla zvíře, k němuž se musí přibližovat opatrně.

Možná bych to měl udělat teď.

Ano! Teď, teď když ta čubka má co dělat sama se sebou.

Jenže mám svou metodu. Takhle neuvidím její vnitřnosti všude hezky rozprostřené –

Vrhnu se na něj. Zanořím mu prsty krutě do těla a drsně ho hryznu do rtů. Pokusí se vykřiknout, jenže já ten zvuk polknu a vrazím mu do úst jazyk. Tam, hned za zuby, je to, co hledám: odporné myšlenky, vazké jako vařené šlachy. Nasaju je vyjící a vzpouzející se do hrdla, zatímco se Harveyho tělo otřásá a nosem mu uniká tiché kňourání.

Připadám si zkažená a špinavá, nateklá nejkrutějšími sny, jaké jsem kdy ochutnala. Harveyho chabý vzdor skoro nevnímám; v tomhle stavu, po tom, co jsem mu z úst vysála nejtemnější části jeho já, pro mě nemůže být soupeřem.

Nikdy nejsou tak silní, jak si myslí.

Když konečně ochabne a poslední z jeho myšlenek mi zmizí v mém hrdle, mé tělo se začíná měnit. Ruce a nohy se prodlužují, mohutní a šaty mi jsou najednou příliš úzké, jak se mi roztahují žebra. Musím postupovat rychle. S lehkostí vypracovanou zkušeností svléknu šaty, i když uvolnit živůtek na svalech vypracovaných v posilovně, které mi bují pod pokožkou, není jen tak.

Vysvléct Harveyho z jeho obleku mi taky netrvá dlouho. Ruce mám sice roztřesené, ale silné, a když si zapnu košili a přehodím přes sebe jeho sako, má čelist se zapraskáním napodobí jeho rysy a rýhy na otiscích prstů už se mi mezitím stihly plně přetvořit. Harvey je o tolik větší než já a širší prostor jeho těla částečně uleví tlaku v mém rozhozeném žaludku, který je k prasknutí přečpaný jeho odpornými myšlenkami. Šaty, které jsem ze sebe shodila, nacpu do kabelky. Podpatky střeviců zatukají o prázdnou zavařovačku na dně, když si přehodím popruh přes nezvykle široké rameno.

Kleknu a zkontroluju Harveyho puls – pomalý, ale pravidelný. Pak jeho bezvládné tělo odkutálím k popelnici a přikryju ho pytlí s odpadky. Třeba se probere, třeba ne. Není to můj problém. Ale spoň pokud se neprobudí během následujících deseti minut a nespátí svého dvojníka, jak si to kráčí ven z uličky v jeho obleku a ohmatává přitom jeho peněženku a klíče k tesle.

Harveyho auto očumuje hlouček opilých studentů. Když je sježu arogantním pohledem – musím uznat, že se v tom těle umím pohybovat líp než on – rozejdou se.

Nemám sice fidičák, ale Harveyho tělo si pamatuje, jak se řídí.

* * *

Tesla pode mnou slastně pracuje, ale já auto nechám v parkovací garáži v Bedfordu, kde se schovaná za sloupem svléknu v relativním soukromí druhého horního poschodí. Když nechám klíče položené na Harveyho pečlivě složeném obleku a zavřu dveře auta, vytáhnu z kabelky zavařovačku a co nejtíšeji se do ní vy-

zvracím. Černá hustá lepkavá tekutina dopadne za syčení a vrčení Harveyho slov na dno. Zatímco si od něj takhle pomáhám, mé tělo se otřeše, údy se zkrátí a páteř se přetvoří.

Dalších pár minut mi trvá, než vkloužnu do své přibližné podoby, alespoň dost na to, abych si na sebe mohla znovu vzít šaty a about střevíce. Nakonec strčím sklenici do kapsy a prsty si pročísnu zcuchané vlasy. Když vycházím z garáže, hlídač na mě kývne a bez zájmu mě přelétne očima. Jeho myšlenky jsou šedým, nevýrazným mumláním.

Linkou L se dostanu zpátky domů do Bushwicu a když otevřu dveře bytu, najdu v kuchyni Aiko, jak na lince válí těsto na mochi.

„Jsi tady,“ sdělím jí přihloupě. Pořád mám hlavu trochu jako v mlze z toho, jak jsem ze sebe setřásla Harveyho podobu, a skvrny jeho myšlenek na mě dosud ulpívají a zrychlují tep mé krve a nepříjemně ji rozpalují.

„To si piš. Pozvala jsi mě na návštěvu.“ Nepřevlékla si uniformu cateringové agentury a krátké hladké vlasy jí lemují tvář a v kuchyňském světle přímo září. Na sporák za ní nevrhá stín jediná odporná myšlenka. „Zase jsi na to zapomněla?“

„Ne,“ zalžu, když u dveří skopávám boty. „To bych neudělala ani omylem. Čekáš dlouho?“

„Asi hodinu, nic zvláštního. Dveřník mě vpustil dovnitř a ještě pořád mám tvůj náhradní klíč.“ Krátce se usměje a to gesto působí oproti rázným pohybům jejích rukou jemně. Na vyhrnutých rukávech má mouku a mně se srdce zachvěje způsobem naprosto odlišným od toho, když jsem venku na lovu. „Vypadá to, že tvoje rande musela být pěkná bída. Kdyby to šlo dobře, asi by ses vůbec nevrátila domů.“

„Tak nějak.“ Sáhnu do kabelky a uložím vrčící zavařovačku do ledničky, kde zazvoní o ostatní. Skoro tucet lahví zlovoných zbytků označených jako zdravé nápoje.

Aiko kývne hlavou doprava. „Přinesla jsem ti nějaké pečivo z dnešní akce. Je v papírovém pytlíku na přepážce.“

„Jsi anděl.“ Vyhnu se jí, abych se nedotkla jejího těla. Aiko je přesvědčená, že mám problém dotýkat se lidí, ale pravda je taková, že voní jako všechno dobré v tomhle světě, neměnně a známě, současně lehce i těžce a už jen to stačí, abych z toho začala šílet.

„Měl ti aspoň zaplatit taxíka domů,“ prohodí Aiko a natáhne se pro misku s pastou z červených fazolí. Pohrávám si se sáčkem s pečivem a předstírám, že si v něm vybírám. „Ty takové exoty přímo přitahuješ. To ti povím.“

V tom se neplete; velmi pečlivě si vybírám, komu budu nadbíhat. Koneckonců se tím živím. Jenže nikdo předtím nebyl tak lahodný a šeredně zvrácený jako Harvey. Nikdo jiný nebyl zabi-ják.

Odvezu ji domů a rozpáru ji celou odshora až dolů.

„Možná jsem moc divná,“ poznamenám.

„Nejspíš jsi až moc normální. Tinder používají jenom asociální úchylové.“

„Tak ti pěkně děkuju,“ zaprotestuju.

Zazubí se a cvrnkne po mně fazolovou pastu. Slíznou si ji z paže.

„Viš, jak to myslím. Zajdi se mnou někdy k nám do kostela. Tam je spousta milých kluků.“

„Randění v tomhle městě je fakt k pláči,“ zabručím a spustím palcem Tinder. „Asi odolám.“

„No tak, Jen, odlož tu věc.“ Aiko zaváhá. „Když jsi byla pryč, volala tvá máma. Chce, aby ses vrátila do Flushingu.“

Vyrazím ze sebe krátký ostrý smích a má dobrá nálada je vmžiku tatam. „To je mi novinka.“

„Nemládne,“ dodá Aiko. „A cítí se osamělá.“

„To bych řekla. Všichni její partáci z mahjongu už musejí být po smrti.“ Představím si mámu v jejím malém bytě ve Flushingu skloněnou nad laptopem, se závěsy s květinovým vzorem staže-

nými přes okna, aby vytěsnila zbytek světa. Jen ona a zdi kolem oživlé sykotem a pokryté hnusnými pozůstatky jejích milenců stočených do sklenic.

Aiko si povzdechne. Přistoupí k přepážce a opře se o mě. Pro jednou se neodtáhnu. Všechny svaly v těle mám ztuhlé a napjaté. Bojím se, že bych mohla vzplát, ale nechci, aby odešla.

„Co by ti to udělalo, kdybys k ní byla vlídná?“

Vybavím si, jak se můj táta rozplynul ve vzduchu, když mi bylo pět. To, co z něj zbylo, skončilo zkroucené v mámině žaludku. „Podle tebe se mám vrátit?“

Chvilí mlčí. „Ne,“ odpoví nakonec. „Není dobré, abys v tom domě zůstávala. Aby tam kdokoli zůstával.“

Jen o pár palců dál čeká v lednici výřad sklenic plných černé mazlavé tekutiny a jejich obsah si sám pro sebe mumlá. Aiko je neslyší, ale každé šplíchnutí o sklo je tichým záludným zasyčéním.

kdo si myslí, že je, ta zkurvená píča

měl jsem ji dostat, když jsem měl šanci

Pořád na jazyku cítím Harveyho a jeho zášť a zvrácenou radost. Ke všemu jsem plná věcí, které mi předala máma. „Jsem ráda, že to vidíš stejně.“

* * *

Během příštích pár týdnů se nácívám baliči a absolventy, kterými se hipsterské bary v St. Marks jen hemží, ale po Harveyem mi nic nechutná. Vodnaté esence, které jsem vymáčkla z původních majitelů, kteří takto že vzdorovitě zaskučeli, mi dokážou sotva pokrýt žaludeční stěny. Někdy to přezenu. Vysaju je dosucha, ponechám prázdnou skořápku, a když jsem s nimi hotová, setřesu ze sebe jejich podobu jako kapky deště.

Když mi Aiko řekne, že vypadám ztrhaně, vymluvím se na to, že jsem pařila. Řekne mi, ať tolik nepiju, a tváří se přitom chladně a její myšlenky jsou ztěžklé obavami. Zastavuje se u mě častěji, a dokonce mi vaří večeře. Její přítomnost mi na jednu stranu dodává rovnováhu, na druhou mě dohání k šílenství.

„Dělám si o tebe starost,“ poví mi, když ležím na zemi, kde netečně procházím stránky profilů na internetových seznamkách a hledám prázdnotu a prohnílost, které Harveyho činily tolik přitažlivým. Aiko připravuje *lo mein* podle mámina receptu a z toho olejnatého pachu mi mravenčí kůže. „Strašně jsi zhubla a v lednici nic nemáš. Jenom pár prázdných sklenic od marmelády.“

Neřeknu jí, že Harvey leží pod mou postelí a že noc co noc olizuju jeho zbytky, abych nervy vyburcovala opět do euforie. Neřeknu jí, jak často se mi zdává o mámině bytě, o policích plných zavařovaček, na které mi nedovolila sáhnout. „Vážně není problém, když trávíš tolik času mimo svou cateringovou agenturu?“ zeptám se místo toho. „Čas jsou peníze a Jimmy se našte, když bude muset všechny zákusky chystat sám.“

Aiko přede mě postaví misku *lo mein* a sedne si vedle mě na podlahu. „Nikde bych nebyla radši než tady,“ řekne a já v hrudi ucítím příliv nebezpečné, zářivé něhy.

Jenže hlad se s každým dnem zhoršuje a brzy už si v její blízkosti nebudu moct věřit. Zajistím dveře západkou, a když se u mě Aiko zastaví, aby mě zkontrolovala, odmítnu ji vpustit dovnitř. Zprávy mi rozsvěcují mobil jako mihotavé ohňostroje, když se choulím pod dekou na druhé straně dveří s tváří přitisknutou na dřevě a s pošukávajícími prsty.

„Prosím, Jen, já to nechápu,“ naléhá Aiko z chodby. „Udělala jsem ti něco?“

Nemůžu se dočkat, až ji rozříznu, napadne mě a nenávidím se ještě víc.

Když Aiko konečně odejde a její kroky odezní, spatřím, že jsem v náteru na dveřích nadělala nehty a zuby hluboké rýhy. Má ústa jsou plná opojné vůně Aiko.

Mámin byt ve Flushingu páchne pořád stejně. Nikdy si nepotrpěla na čistotu a od toho, co jsem definitivně odešla z domu, se sbírka haraburdí všude kolem jenom znásobila. Kvůli hromadám novin, starým nádobám na jídlo a plyšovým hračkám mám problém otevřít dveře a puch mě nutí kašlat. Mámina veteš mi sahá až po ramena, místy i výš, a když se jí prodírám, zvuky, které dokreslovaly mé dětství, zesilují: kolem hor odpadků se line nekořečné skučení tchajwanské telenovely doprovázené krutou kakovoní spousty známých hlasů:

Ještě jednou se mě dotkni a přísahám, že tě zabiju –

Kolikrát jsem ti říkal, ať nepereš oblečení takhle. Otevři hubu –

Doufám, že její ošklivá šikmooká dcera není dnes večer doma –

Zdi pod odpadky, které máma nasbírala, jsou ověšené policii připomínajícími plástve, na nichž je vyskládané to, co zbylo z jejích milenců. Ponechává si je jako nechutné trofeje, ze kterých se sbíhají sliny. Touhy sterilované v žaludeční kyselině a žluči. Kdybych chtěla, nejspíš bych je zvládla pojmenovat; když jsem byla malá, lehávala jsem na pohovce a sledovala tátova ducha, jak se míhá po skleněném povrchu.

Máma sedí schoulená v kuchyni. Obrazovka laptopu jí tvář barví churavě modrou září. Její myšlenky ji přikrývají tiše jako deka.

„Udělal jsem ti *niu ro mien*,“ řekne. „Je na sporáku. Je v něm tvůj táta.“

Žaludek se mi sevře, ale těžko říct jestli odporem, nebo hladem. „Díky, mami,“ odpovím. Najdu miskou, která je skoro čistá, opláchnu ji a naberu si pořádnou porci tlustých nudlí. Vývar voní vzdáleně připomíná cigarety Hongtashan a já ho do sebe narvu tak rychle, že ho pomalu nestíhám polykat. Před očima mi problesknou vzpomínky na mé dětství z pohledu někoho jiného: malá holčička, kterou postrkuje na houpačce v parku, její smích, když honí holuby po ulici; ruka pozvednutá k druhému úderu, zatímco se její matka vrhá k nám, mezi nás, s vyceněnými zuby –

„Jak ti chutná?“ zeptá se máma.

Hnusně. „Skvěle,“ odpovím. Jídlo upokojí můj žaludek, alespoň na chvíli. Jenže můj táta nebyl Harvey a už teď cítím, jak se hlad plíží zpět a čeká na dokonalou příležitost k útoku.

„Snědla jsi něco, co jsi neměla, vid’, Meimei?“ Máma ke mně vzhledne poprvé od okamžiku, co jsem vkročila do místnosti, a vypadá skoro stejně unavená, jako se cítím já cítím. „Proč ses nepoučila ode mě? Radila jsem ti držet se drobných kriminálků. Učila jsem tě, jak zůstat neviditelná.“

Snažila se mě naučit zmizet sama v sobě, tak jako ona zmizela v tomhle bytě.

„Já vím, že jsem to zvorala,“ odpovím. „Už mi nic nechutná a v jednom kuse mám hlad. Ale nevím, co mám dělat.“

Máma si povzddechne. „Jakmile ochutnáš zabijáka, není cesty zpět. Budeš po té intenzivní chuti prahnout až do smrti. A ta může u takových, jako jsme my, přijít po velmi dlouhém čase, Meimei.“

Dojde mi, že vlastně nevím, jak je máma stará. Její myšlenky jsou staré a pokryté suky, sešité z pozůstatků prožitků jiných lidí. Jak dlouho s tímhle stavem bojuje? S těmi neodolatelnými, neodbytnými touhami?

„Nastěhuj se zpátky,“ nabídne mi. „Zločin tu jen bují. Ulice přetékají jídlem. Pomalu nemusíš chodit ven. Stačí otevřít okno a ucítíš, jak to venku vře. Zášť, nože a kulky...“

Obrázek, který mi představuje, mě rozechvěje a ústa mě svrbí. „Nemůžu všechno jen tak opustit, mami,“ namítnu. „Už mám vlastní život.“ A nemůžu žít v tomhle bytě prodchnutém pachem lítosti a zloby, kam nepronikne sluneční světlo a čerstvý vzduch.

„Co se stane, jestli se vrátíš? Přestaneš se ovládat a ukousneš si z Aiko?“ Všimne si, jak jsem ztuhla. „Tomu děvčeti na tobě příliš záleží. Nejlepší věc, kterou můžeš udělat, je držet se od ní dál. Nedopusť, aby se Aiko stala stejná věc jako tvému otci.“ Natáhne

se pro mou ruku a já ucuknu. „Zůstaň tu, Meimei. Máme jen jednu druhou.“

„Já tohle nechci.“ Ustupuju a ramenem vrazím do smetí, takže hrozí, že obě skončíme pohřbené pod lavinou zahnívajících plyšových zvířat. „Není to tady bezpečné, mami. Taky bys tu neměla zůstat.“

Máma zakašle a oči se jí ve tmě zablsknou. Od sbírky sklenic k nám jako zlovlná přílivová vlna dolehne záluďné pochechtávání. Bývalí milenci se pohupují na policích.

„Jednoho dne zjistíš, že v životě jsou důležitější věci než sobectví, Meimei.“

V tu chvíli se k ní obrátím zády, proderu se odpadky a zhovadilostmi, kterými její byt přetéká. Nechci umřít, ale co se mě týká, žít jako máma, odloučená od zbytku světa, s dveřmi zabarikádovanými hromadami zbytečných tretek a zhořklých vzpomínek, je horší než smrt.

Sklenice mě chlípně sledují a pochechtávají se, když odcházím, a máma se za mnou nepokusí vydat.

Pach Flushingu se mi drží na kůži a nemůžu se dočkat, až ho setřesu. Jakmile to jde, nastoupím do metra, a když linka M projíždí nad zemí, už jsem zpátky na Tinderu. Oči se mi zalévají slzami a s tím, jak se vagon otřásá, mi sklouzávají na tvář. Zlostně je setřu, a když znovu zaostřím zrak, zadívám se zpátky na obrazovku. Objeví se zářící fotografie ženy s hladkými tmavými vlasy, úzkými želvovinovými brýlemi a úsměvem, který se zdá trochu ostýchavý, ale zvláště krásný. Na pozadí je panorama středu města. Má kulaté tváře, ale její obličej má podivně plochý vzhled. A k tomu ji samozřejmě provázejí sny, tak silné, že prosakují obrazovkou ven jako husté, omamné výpary. Všechny ty nespočetné oči se upírají přímo na mě, až mi naskočí husí kůže.

Narychlo si prohlédnu informace na jejím profilu a krev mi v žilách prudce tepe, až cítím, jak mi pulzují špičky prstů: ta žena vypadá celkem mladě, ale je dost stará na to, aby byla sestřenicí mé matky. Zálaby: dobré jídlo, návštěvy Cloisters za deštivých dnů, toulání se po antikvariátech. Místo: Manhattan.

Vypadá trochu jako Aiko.

Její odpověď přijde rychle. Zatímco flirtujeme, tělem mi probíhá nepřítomný třes vyvolaný studeným potem a adrenalinem. Všechno je ostřejší a skoro jako bych slyšela smích z Harveyho sklenice. Nakonec se objeví slova, na která jsem čekala:

Ráda bych se s tebou setkala. Máš dnes večer čas?

Udělám krátkou odbočku domů a srdce mi buší jako zvon, když nasednu na metro směrem na Lower East Side se rty dokonale namalovanými rudou rtěnkou, rozechvělými pažemi pod nažehleným značkovým kabátem a dvěma máminými zavařovačkami zastrčenými v kabelce.

* * *

Jmenuje se Seo-yun, a když mě sleduje při jídle, oči jí těkají mezi mou pusou a hrdlem, a v jejím úsměvu postřehnu skryté ostří, o které bych se mohla pořezat.

„Miluji takováto místa,“ poznamená. „Autentická zákoutí s pouhými dvanácti místy. Byla jsi někdy v Haru?“

„Ne,“ zamumlám. Prsty neohrabaně svírám hůlky a v třesavce jimi tlučím o sebe, takže mi dělá potíž zvednout jídlo. Bože, Seo-yun voní lahodně. Nikdy jsem nepotkala nikoho s tak zvrácenou a chuťově výraznou myslí; její zloba je vytříbená a jemně propracovaná jako nejelegantnější dezert.

Odvezu ji domů a rozpáru ji jako –

Téměř ji cítím na jazyku. Nejlepší jídlo, jaké jsem kdy okusila.

„Tak to pro tebe mám překvapení,“ prohodí Seo-yun, když nám číšník – jediný další zaměstnanec kromě kuchaře za pultem – přinese další konvici čaje. „Tato restaurace začínala v Japonsku jako kráček ve stanici metra.“

„Páni,“ já na to. „To je... úžasné.“

„Taky bych řekla. Jsem ráda, že založili pobočku na Manhattanu.“

Za jejíma laskavými očima se svíjí pokroucená změt pradávných odporných myšlenek jako ocasy krále kryš. Nikdy jsem jich neviděla tolik na jednom místě. Plazí se jí z úst a uší, plíží se vzduchem na nohách pokrytých plátý šupin a jejich hlasy jsou bzucháním přistávajících kobylek.

Nejsem její první. To je mi už jasné. Na druhou stranu totéž platí pro ni.

Celý večer se potím látkou šatů a hůlky mi div nepadají z ruky. Nedokážu přestat zírat na ty hnusné myšlenky, které šeptají obscennosti, jež jsou protipólem Seo-yunina něžného hlasu, a syčí, co by mi chtěly dělat. Stojí mě veškeré přemáhání, abych je nepopadla ze stolu a neskousla je tady a teď vši silou mezi zuby, nevklouzla Seo-yun na klín a nevyrvála jí z hlavy všechny myšlenky do jediné.

Seo-yun je na mě příliš, ale jsem v tom zabředlá moc hluboko a beznadějně; *musím* ji mít.

Usměje se na mě. „Nemáš hlad?“

Pohlédnu na talíř. Zvládla jsem sníst jen pár nigiri. „Držím dietu,“ zamumlám.

„Chápu,“ ujistí mě upřímně. Odporné myšlenky se jí plazí přes hřbety rukou a vrhají duhové kapky do její misky se sójovou omáčkou.

Když se číšník konečně vytratí do kuchyně, nakloním se nad stůl a políbím ji. Vydá překvapený zvuk, tvář jí něžně zrůžoví, ale neodtáhne se. Loktem klesnu do exoskeletu jednoho z brouků z její mysli a rozmáčknu ho na kůži do černé vlhké pasty.

Otevřu pusku k prvnímu soustu.

„Zajímalo by mě,“ broukne Seo-yun a její dech mě pohladí po rtech, „kdo je Aiko?“

Vytřeštím oči. Seo-yun se usměje, a když znovu promluví, její hlas je hřejivý a láskyplný, a je plný temných ostnů.

„Já jen, že se zdá milá. Překvapuje mě, že jsi ji ještě neochutnala.“

Ucuknu tak rychle, že převrhnou šálek a vroucí čaj se rozlije po celém stole. Seo-yun však sedí bez hnutí, jen se usmívá tím vlídným, něžným způsobem, zatímco její zrůdné myšlenky decentně olizují mokré ubrus.

„Voní tak zrale,“ zašeptá. „Ale ty se bojíš, že ji zničíš, vid’? Že jí celou sníš, a kvůli čemu? Stejně, jako když tvá matka pozřela svého otce.“

Ne, ne, ne. Strašlivě jsem se přepočítala. Jenže mám takový hlad a jsem hrozně mladá a ona voní prastarou mocí. Nemám šanci jí utéct. Zvládnou ze sebe vysoukat: „Vypadni z mé hlavy.“

„Já v tvé hlavě nejsem, zlatíčko. Tvoje myšlenky se z tebe hrnou do okolí, takže je může vidět každý.“ Nakloní se blíž a podepře si bradu rukou. Myšlenky propletené kolem její hlavy jako živoucí koruna vyprsknou suchým, chřestivým smíchem. „Líbíš se mi, Jenny. Jsi ambiciózní. Poněkud lehkovážná. To se ovšem dá napravit.“ Seo-yun poklepe prsty na stůl a číšník se objeví znovu, obratně složí ubrus a položí na obnažený stůl jediný pokrm. Na talíři leží vějířovitě rozložené tenké průhledné plátky, které se lesknou zástí. Rozpůlené oči každého kousku se blýskají a ústa jsou ztuhlá v zavrčení. „Stačí jen trocha cviku a disciplíny a nikdo nebude tušit, co si ve skutečnosti myslíš.“

„Samozřejmě na účet podniků, madam,“ podotkne tiše číšník. Než opět odejde, všimnu si temných myšlenek se spoustou noh, které má ovinuté kolem zápěstí jako náramek.

Seo-yun si dá první sousto a zadívá se na mě zpoza brýlí. „Tvá matka se mýlila,“ prohlásí. „Domnívala se, že jste samy, jen vy dvě. Proto tě naučila jíst pouze tehdy, když to bylo nutné, aby tě nechytily. Vyčkávaly jste mezi jídly jako hadi.“

„Nic o mně nevíš,“ ucedím. Z omamného aroma hniloby stoupající z talíře přede mnou se mi hladem točí hlava.